

Možný příběh depotu nalezeného v roce 2008 v blízkosti Nové Vsi na Českokrumlovsku

Jaro přineslo do kraje nezvykle teplé a slunečné počasí. Zem se zazelenala mladou svěže zelenou travou. Probuzené stromy ožily proudící mízou a z dosud spících pupenů takřka přes noc vyrašily nové lístky. Háje zaplavilo moře pestrobarevných jarních květin. Žlutavé čemeřice, bílé konvalinky, fialové koniklece, červenavé dymnivky, růžovofialové plicníky s bíle kropenatými listy a koberce tmavě zeleného barvíčku s modrými květy tiše soupeřily o pozornost očí osamělého poutníka, který se občas zatoulal do zdejšího kraje. U potoků a četných mokřadů zasvítily žluté terčičky blatouchů. Z jihu se postupně vraceli stěhovaví ptáci. Lesní ticho ožilo hlasy tokajících tetřívků. Bažanti přepeřovali do svatebního šatu. Zpěvní ptáci o překot budovali více či méně úhledná hnízda a stejně jako draví jestřábi či káňata se připravovali na příchod letošního potomstva. Objevovala se první hejna hmyzu. Probouzeli se ježci a vylézali ještěrky a hadi.

Velká řeka, kterou později staří Germáni pojmenují libozvučným názvem Wilth-ahwa, tedy divoká nebo dravá voda, před nedávnem ještě rozvodněná roztátým sněhem z náhorních planin divokého neprostupného pohoří, které o nějakých dva tisíce let později zmíní starořecký filosof, historik a geograf Strabón jako Gabretu, Pohoří kozorožců, se vrátila do svého koryta a zpěněná bahnitá voda, již se občas prohnal kmen vyvráceného stromu, získala zpátky svoji průzračnost a nazrzlou barvu po rašeliništích, z kterých se sbíraly její přítoky. Na soutoku velké řeky s Křemenným potokem se kousek od břehu nad nevelkým travnatým paloukem strmě vzhůru zvedala vysoká stěna hnědošedých skal, na kterých se místy uchytily zkroucené borovice, neduživé smrčky a břízy a žlutě kvetoucí tařice. Příkré, starými stromy porostlé kopce střídané obnaženými skalami lemovaly levý břeh řeky i dál po proudu, který i přes četné zákruty vytrvale směřoval k severu. Vysoko nad hladinou řeky přecházely srázy v kopcovitou krajinu pokrytou hlubokými lesy. Rozsáhlé smíšené lesy pokrývaly i pravý břeh řeky. Jediný schůdný přístup do těchto končin vedl po místy velmi úzké a nebezpečné stezce vinoucí se těsně podél levého břehu řeky. U soutoku řeky s potokem obkroužila stezka vysoké skály a ponořila se do vlhkého přítmí údolí Křemenného potoka. Proti jeho proudu pak dovedla případné pocestné do hradiště, které bylo z výhodných obranných důvodů založeno ve výšinách na skalním ostrohu s dalekým výhledem do kraje za velkou řekou.

Blížil se večer. Slunce viselo nízko nad západním obzorem. Nebe se zbarvilo do tyrkysova a ojedinělé mraky, plující v blízkosti červenooranžového kotouče, olemovaly zlaté okraje. Nad velkou řekou se zvedal večerní vánek a přinášel ochlazení. Podél břehu se zvolna blížila kupecká karavana. Sedm mužů, sedm koní a několik otroků, kteří za sebou vedli soumary, obtěžkané nákladem zboží. Za zády jednoho z jezdců se kolébala mrtvá srna, kterou ulovili v průběhu dne. Kopyta zvířat dutě klapala a klouzala po kamenech a vystouplých kořenech na povrchu stezky, vrzaly kožené postroje a občas se ozval tlumený pokyn některého z mužů. Muži i zvířata už měli nebezpečné cesty plné zubů a hledali, kde by se utábořili, než nastane noc.

Karavanu vedl vysoký ramenatý muž s dlouhými plavými vlasy a hubenou zarostlou tváří. Byl oblečený podobně jako ostatní. Hrubá lněná halena, vlněné kamaše, škorně sešité z hovězí kůže s úzkými koženými pásky omotanými kolem lýtka. O jeho odlišném postavení svědčil drahý plášť, vyrobený ze silné vlněné tkaniny lemované liščí kožešinou, sepnutý u krku drahocennou bronzovou sponou, a také bronzový meč, který se mu houpal u boku. Nebyla to jediná zbraň, kterou měl. Křížem přes záda mu visel pružný jasanový luk s koženou tětivou a toulec se šípy, které byly opatřeny bronzovými hroty. Podobně vyzbrojeni byli i muži z jeho družiny. Vůdce zkušeným pohledem obhlédl palouk na soutoku řeky a Křemenného potoka, vztyčil paži a hlubokým zvučným hlasem zavelel k zastavení. Otroci začali hned hbitě odstrojovat soumary. Pečlivě skládali kožené vaky a koše s drahocenným zbožím na místo částečně chráněné skalou a pak se rozběhli po okolí, aby nashromáždili dřevo na oheň.

Muži unaveně sesedali z koní kromě mladíka, který při zkoumavějším pohledu nezapršel rysy společně s vůdcem karavany, jeho otcem. Z držení jeho těla bylo na první pohled zřejmé, že není v pořádku. Jeho otec k němu přispěchal a chlapec se mu sesunul do náručí. Před několika dny si při pádu vážně poranil ruku, když

jeho kůň klopýtl při brodění přes jeden z přítoků velké řeky. Kost na předloktí protrhla kůži. Zranění ukrutně bolelo a co bylo horší, do rány se dostala nečistota a začala hnisat. Ruka hodně otekla, nejprve zrudla a nyní začínala černat. Ani obklady z hojivých bylin, přikládané na ránu, nepomáhaly. Chlapec měl vysokou horečku, byl velmi bledý, motala se mu hlava a lomcovala s ním zimnice. Muž mu pomohl na lůžko zhotovené ze smrkových větví a suché trávy přikryté kožešinami. Opatrně odmotal z chlapcovy zraněné ruky kousek lněné látky, sloužící jako obvaz. Chlapec při tom hlasitě naříkal. Ustaraný výraz v kupcově tváři se přeměnil v patrné zděšení. Zaťal zuby a přimhouřenýma pozornýma očima zkoumal synovu znetvořenou bolavou ruku. Takové stavy po podobných zraněních už viděl a věděl, jak končí.

Otroci nanosili dřevo. Jeden z nich vytáhl z vaku hrst jemné suché trávy smotané do klubka s kousky suchého lišejníku. Na troud z trávy a lišejníku položil suchý klacík s vyhloubenou mělkou jamkou. Kolmo na jamku nasadil jiný, lehce zašpičatělý klacík, který byl natěsno prostrčený kulatým, plochým, vprostřed provrtaným kamenem. Na horním konci tohoto kolmo postaveného klacíku byl nahoře upevněný provázek z lýka tak, že jeho stejně dlouhé konce visely dolů z klacíku. Když se pak proti sobě spirálově namotaly a člověk za ně začal do stran tahat, klacík poháněný střídavým odmotáváním a namotáváním provázku a zatížený kamenem se začal rychle vrtět, takže za chvíli stoupal z rozžhavené jamky z dřívka na zemi proužek dýmu. Otrok přistrčil k rozžhavenému dřívku troud a opatrným foukáním ho zapálil. Za chvíli už plápolal oheň. Chomáče jisker se mísily s kouřem. Muži vyvrhli a rozporcovali srnu. Nad oheň pověsili bronzový kotlík s vodou a do ní dali vařit kusy srnčího masa.

Nad les se vyhoupl srpek měsíce. Noční vítr rozšuměl koruny vysokých smrků a někde blízko se rozhoukala sova. Voda spěchající korytem řeky jednotvárně zurčela přes kameny a lidé i zvířata usínali. Jen kupec, který nemohl usnout z obav o svého syna, a jeden z otroků, kterého určili, aby držel noční stráž a udržoval oheň, nespali. Tmou se neslo tiché pochrupování lidí a občasné zafrkání odpočívajících zvířat. Osamělý hnědošedý vlk, křížující les v blízkosti tábora, nasál do nozder pach zvířat, ale když zachytil i pach lidí, odběhl pryč.

Ráno přineslo od vody chlad a mlhu. Zima a hlasité ptačí štěbetání probudily lidi. Otroci připravili snídani a přichystali soumary na další cestu. Kupcův syn na tom byl tak špatně, že už se neudržel na koni. Jeho ústa dostala nepřírozený modrý nádech, stejně tak nos, uši a nehty na studených rukou. Otec dal useknout dva slabší smrčky, mezi jejichž odvětvené kmínky napnuli velkou kůži. Takto vyrobený smyk zapřáhli za koně a položili na něj kupcova syna. Vydali se na cestu proti proudu Křemenného potoka. Stoupají slunce rychle rozpustilo mlhu, paprsky pronikaly hustým lesním porostem kolem stezky a mladé listy lísek a buků svítily jako zrcátka.

Brzy doputovali k hradišti na vysokém skalnatém návrší, které obtékala z jedné strany velká řeka a z druhé Křemenný potok. Z nejužší položených míst se otvíraly daleké výhledy do okolního kraje. Hradiště, na jehož místě později ve středověku vyrostl hrad jménem Maidstein, dnes zřícenina známá pod názvem Dívčí kámen, bylo z větší části chráněno jednak přirozeným členěním kamenitého terénu, tedy strmými skalnatými srázy, jednak valy navršenými tam, kde chyběla přírodní ochrana. Přístupné bylo po stezce, která vedla do kopce k úzké vstupní bráně, vmáčknuté mezi skalní bloky. Na dřevěné konstrukci byla zavěšena padací brána ze smrkových kuláčů.

Strážný, který nepřetržitě sledoval okolí hradiště, zatroubil na volský roh. Hlasitý zvuk prořízl poklidné ticho. Na dřevěných ochozech zbudovaných na vnitřní straně obranných valů se objevily hlavy zvědavých obyvatel hradiště. Ti nadšenými výkřiky informovali ostatní, že přijíždějí kupci. V poklidném životě odlehlého hradiště to bylo vítané zpestření a možnost dozvědět se případně nějaké novinky z okolního světa.

Brána byla po chvíli vytažena nahoru a ven vyšli nejprve dospělí muži, mladý vladyka a jeho ozbrojená družina, za nimi pak ženy a děti. Shromáždili se kolem karavany a zvědavě si prohlíželi, co přichozí nabízejí - bronzové sekery, srpy, jehlice, dýky, meče, šperky z bronzu, jantarové korále, drobné keramické nádoby a vzácnou sůl až z dalekých Alp. Probíhalo čilé dohadování. Kupcovi muži dohlíželi, aby se v nastalém mumraji nic neztratilo. Vladykovi se velmi líbily medově zbarvené jantarové korále, které by slušely hezké mladé ženě, kterou si chtěl v brzké době přivést do domácnosti. Sundal z krku kožený váček, v němž se po otevření zatřpytila trocha zlatého prachu. Kupec souhlasně přikývl. Jantarové korále, střídavě zdobené bronzové dýky, srpy, spirálový náramek, pár leštěných keramických misek a pytel soli změnily majitele. Kupec si odvážel váček

se zlatým prachem, krásné zimní kožešiny z vlka, hranostajů a lišek a potraviny pro muže, chlebové placky, uzené maso, svraštělá malá jablíčka, pytel hrubě mleté mouky a dvě živé kozy.

Otroci naložili zboží zpátky do vaků a košů a karavana se vydala na další cestu. Mířili na západ, později se stočili na severozápad. Nalevo je provázek vysoký oblý masiv hory, která se v naší současné době stane oblíbeným turistickým cílem známým pod názvem Kleť. Den byl krásný, teplý a slunečný. Příjemný větřík proháněl bělostné mráčky po modré obloze. Kdesi vysoko přelétala trojice krkavců a nad hlavami lidí se ozývalo jejich nepřeslechnutelné „koork, koork“. Kupcův mladý syn nic z toho nevnímal. Upadl do hlubokého bezvědomí, z kterého se už neprobral.

Navečer se utábořili na pěkné mýtině na návrší, kterému kraloval obrovský rozložitý dub. Kupec nechal svého syna uložit stranou od lidí a celou noc u něj seděl a truchlil. Ráno otroci vyhloubili v hnědožluté zemi jámu. Chlapce uložili ve skrčené poloze do připraveného hrobu. Položili ho na pravý bok s hlavou směřující k jihu a obličejem otočeným k východu. Tak zajistili, aby měl i po smrti stálý výhled na východ životodárného slunce. Povrch navršené mohyly pokryli kameny. Aby byli chlapci v jeho posmrtném životě příznivě nakloněni bohové, obětoval kupec svazek deseti nákrčnickových hřiven, které úhledně zasunul do dvou spirálových nápažníků. Tento posmrtný dar uložil do mělčí jámy překryté plochým kamenem u hlavy synova hrobu.

Uplynuly čtyři tisíce let. Proud času k nepoznání proměnil tvář země. Staré stezky byly opuštěny a zapomenuty. Stará sídla se proměnila v sotva znatelné rozvaliny, nebo byla beze stopy pohlcena dravou přírodou nebo činností nových lidských generací. Rozložitý dub nad chlapcovým hrobem poničil blesk a následný požár, jeho zbytky pak smetly bouře, které čas od času bičovaly zdejší krajinu. Kostí kupcova syna se staly tak křehkými, že je tíha zeminy navršené nad jeho tělem postupně rozdrtila na prach. Biblické „prach jsi a v prach se navrátíš“ se naplnilo.

A pak se jednoho letního dne roku 2008 zatoulal na návrší, které dnes stíní vysoký les, muž v maskáčích s pípajícím přístrojem v rukách...

Autor: B. K.